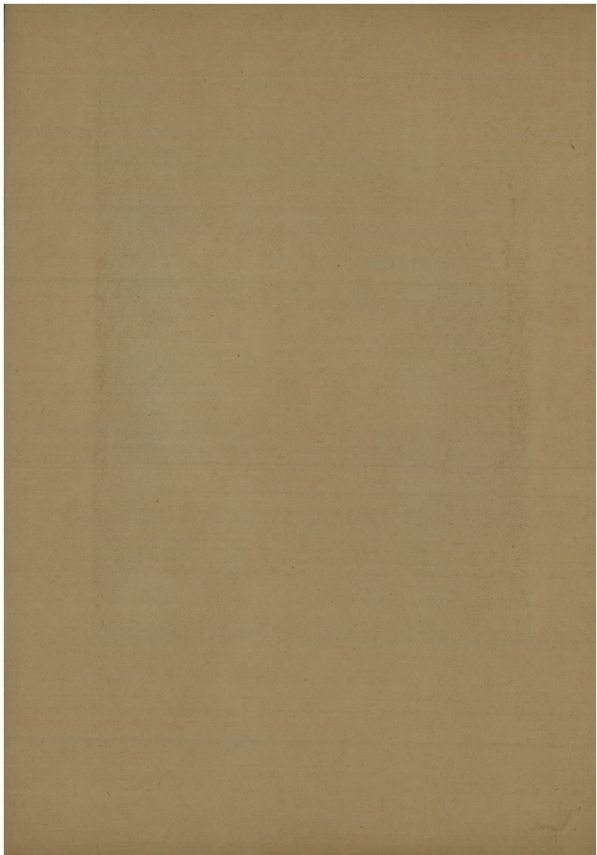

21/11/43

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

2

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

•

ΑΙΘΟΥΣΑ "ΠΑΛΛΑΣ",
ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1943, ΩΡΑ 10.30 Π. Μ.

•

ΣΥΝΑΥΔΙΑ
ΤΗΣ
ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
Θ. ΒΑΒΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΣΟΛΙΣΤ
Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ - ΓΑΛΑΝΟΥ
(ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΘΕΩΡΕΙΟΝ (κατά θέσιν)	ΔΡ. 12.000
ΠΛΑΤΕΙΑ Α'	" 12.000
ΠΛΑΤΕΙΑ Β'	" 8.000
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ	" 8.000
ΕΞΩΣΤΗΣ	" 5.000

ΤΙΜΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΔΡ. 2.000

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Συμφωνία άρ. 4 («Ρωμαντική») ANT. BRUCKNER
I. Allegro molto moderato
II. Andante
III. Scherzo
IV. Finale

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

2. Κρίνο στ' άκρογιάλι ΓΕΩΡΓ. ΣΚΛΑΒΟΥ
Είσαγωγή
(πρώτη έκτέλεσις)
3. 'Ο βοσκός στο βουνό FR. SCHUBERT
'Η κ. Ν. Βουτυρά - Γαλανού και ή όρχήστρα
(Κλαρινέττο σόλο ό κ. Σπ. Λάζαρος)
4. Le Roi d'Ys ED. LALO
Είσαγωγή
-
-

A. BRUCKNER

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ (ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ)

‘Ο Μπρούκνερ επωνόμασε την Τετάρτη του Συμφωνία «Ρωμαντική». ‘Ο ρωμαντισμός στὸν ὁποῖον ἀναφέρεται εἶναι ὁ ρωμαντισμός τοῦ δάσους. Τὸ ἔργο εἶναι μιὰ Συμφωνία τοῦ δάσους, πολὺ περὶ βαθεῖα ἀπ’ τὴ γνωστὴ τοῦ Ράφ. πού διακρίνεται μᾶλλον γιὰ τὸν λεπτὸ τῆς γαλλικοῦ ρωμαντισμοῦ. Ἡ Συμφωνία τοῦ Μπρούκνερ ἔχει καθαρὸ γερμανικὸ χαρακτήρα· πέρνει ἀπ’ τὸ δάσος τὴν ἡρεμία καὶ τὴ βαθεῖα γαλήνη, πού ὀπνεθυμίζουν τὶς πένθιμες «Σκηνές γιὰ πιάνο» τοῦ Στέφ. Χέλλερ. ‘Ο Μπρούκνερ, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ εἰδωλολάτραι, προσφέρει μέσα στὸ δάσος τὴ θυσία του πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ περιδιαβάει ἀνάμεσα ἀπ’ τοὺς ὕψηλους κορμούς ἔχοντας πάντα στὸ νοῦ του τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ: «Ἔστησες στοὺς στύλους καὶ ὕψωσες τὸ ναὸ σου». Σκέπτεται πάντοτε τοὺς παλῶν ἐκείνους χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ Γερμανοὶ ἦταν ἀκόμα λαὸς τοῦ δάσους, τοῦ ὠραίου ἐκείνου δάσους πού ἦταν γι’ αὐτοὺς ὁ θεὸς ναός, πού δημιουργήθηκε γιὰ τοὺς πιστοὺς του ἀπ’ τὸν Κύριο τοῦ Παντός.

Ἀνήκει στὴ προγραμματικὴ μουσικὴ ἢ «Ρωμαντικὴ» τοῦ Μπρούκνερ; Τούλάχιστο γιὰ τὸ πρῶτο μέρος τῆς Συμφωνίας ὑπάρχει ἕνα πρόγραμμα ἀπ’ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ συνθέτου καὶ τὸ ἀναφέρει ὁ Helm κατὰ τὴν ἀφήγησι τοῦ διευθυντοῦ χορωδίας τοῦ Ἁγίου Φλόριαν Βερνάρδου Deubler: «Μεσαιωνικὴ πόλις—Χαραυγὴ—Ἄπ’ τὴν πόλι ἀντηχοῦνε τὰ ἐγερτήρια—Οἱ πόλεις ἀνοίγονται. Πάνω σὲ περὶφανα ἄλογα ὄρμουν ἔξω ἐλεύθερα οἱ ἱππῶται· ἡ μαγεία τῆς φύσεως τοὺς περιβάλλει—Κελάδημα τῶν πουλιῶν—ἔτσι ζετυλιγεται μπροστὰ μας ἡ ρωμαντικὴ εἰκόνα». ‘Ο Ροδόλφος Louis, ὁ βιογράφος τοῦ Μπρούκνερ, βρίσκει τὸ πρόγραμμα αὐτὸ παιδαριῶδες καὶ ὅτι δὲν ἀναποκρίνεται μὲ τὴν οὐσία τῆς Συμφωνίας. Ἄλλὰ καὶ στὸ «τρίο τῆς Ρωμαντικῆς» ὑπάρχει αὐτογραφὴ σημεῖωσι τοῦ Μπρούκνερ: «Χορευτικὸς σκοπὸς ὑστερ’ ἀπ’ τὸ γεῦμα καὶ μετὰ τὸ κυνήγι» ἐπίσης τὸ φινάλε φέρνει τὴν ἐπιγραφή: «Λαϊκὸ πανηγύρι».

Τὸ πρῶτο μέρος τῆς Συμφωνίας, ζυπνᾷ στὴ ψυχὴ τοῦ ἀκροατοῦ θρησκευτικὰ συναισθήματα. Κάποια θεῖα λειτουργία ὑπενθυμίζει ἐπίσης ἡ ἀνάπτυξι πού ἐπακολουθεῖ. Τὸ χαρούμενο θέμα πού ἀκούεται κατόπι νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι φυσικὸ συμπλήρωμα τῆς κυρίας φράσεως καὶ σκέπτεται ὅτι ἀν τὸ πρῶτο θέμα παριστᾷ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο ἐκφράζει τὴ χαρὰ τῆς φύσεως. Τὸ θέμα αὐτὸ τῆς χαρᾶς εἶναι βασικὸ γιὰ τὴν κατόπι ἀνάπτυξι καὶ πέρνει ἀληθινὸ πανηγυρικὸ χαρακτήρα, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ συνθέτης ἀνυμνεῖ τὴ χαρὰ τῆς δημιουργίας.—Γιὰ τὰ καταλάθῃ κανεὶς, λέει ὁ Κρέτσμαρ, τὸ δεύτερο μέρος (Andante), πρέπει νὰ φθάσῃ ὡς τὴ μέση αὐτοῦ. Γιατὶ πρῶτα θὰ ρωτοῦσε: τί θέλει ἕνα πένθιμο ἐμβατήριον μέσα σὲ μιὰ Συμφωνία δάσους; Ἀπάντησι ἴσως μεταξὺ ἄλλων θὰ μᾶς ἔδινε ὁ Σοῦμαν, μὲ τὸ ὠραῖο κουαρτέτο τῶν κόρνων, πού συνοδεύει τὸ ἀνδρικό κόρο στὸ «Ταξίδι ἐνὸς ῥόδου»: «Περπάτησες ποτὲ στὸ δάσος»; ‘Ο Μπρούκνερ φαντάσθηκε, ἐδῶ τὴν φύσι παρήγορη τῆς συμφορᾶς καὶ μᾶς ζωγραφίζει μιὰ σκηνὴ βαθύτατου πόνου. Τὸ τρίτο μέρος τῆς Συμφωνίας, τὸ σ κ έ ρ τ σ ο, ρίχνει νέο φῶς στὸ χαρακτήρα τοῦ δάσους τῆς συνθέσεως. Ἄπ’ τὸ τρίτο μέτρο τὰ κόρνα ἀντηχοῦν ὡς κληρονομικὰ σάλπισμα. Τὰ σαλπισματα αὐτὰ κατέχουν στὸ μέρος αὐτὸ τὴν θέσι, ὅση ποτὲ ὡς τότε σὲ συμφωνικὸ ἔργο. Τὸ τ ρ ί ο τοῦ σκέρτσου, ἀφήνει κατὰ μέρος τὸν κληρονομικὸν χαρακτήρα καὶ βασιλεύει σὲ θέμα, πού μοιάζει περισσότερο μὲ χορὸ, γεμάτο ζωὴ καὶ χαρὰ. Τὸ φινάλε ἀρχίζει μέσα στὴν ὁμίχλη καὶ τὸ ἡμίφως. Τὰ κόρνα καὶ τὰ κλαρινέττα παίζουν ἕνα σοβαρὸ θέμα· γιὰ λίγο ἀντηχοῦν ὡς μακρινὴ ἀνάμνησι,

μερικά τμήματα της κυνηγετικής μουσικής του σ κ έ ρ τ σ ο, ως που με ένα μεγάλο *crecendo*, φθάνουμε στο κύριο θέμα, που έχει άπειλητικό χαρακτήρα. Βλέπει κανείς καθαρά ότι ο συνθέτης, στο μέρος αυτό φαντάστηκε τη φρίκη του δάσους, μιάν άγρια και θυελλώδη νύχτα. Το «φινάλε» της «Ρωμαντικής» είναι άπ' τὰ δυσκολότερα μέρη που έγραψεν ο Μπρούκνερ· σ' αυτό είναι επίσης αρκετά καταφανής, ή επίδρασις του Βάγνερ, με τὸ θέμα της «Μεταμορφώσεως» άπ' τὸ «Δαχτυλίδι του Νιμπελούνγκεν» και με τούς γνωστούς τόνους άπ' τή «Μαγγανεία του πυρός» της «Βαλκυρίας».

ΓΕΩΡΓ. ΣΚΛΑΒΟΥ

ΚΡΙΝΟ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΔΙ (ΕΙΣΑΓΩΓΗ)

Τὸ «Κρίνο στ' άκρογιάλι», τὸ τρίτο μελοδραματικό Έργο του κ. Γεωργ. Σκλάβου, πάνω σέ στίχους του κ. Στέλιου Σπεράντζα, γράφηκε μεταξύ της 14ης Αύγουστου 1937 και της Σεπτεμβρίου 1939. Ἡ ένορχήστρωσις άπασχόλησε τὸν συνθέτη δύο άκόμα χρόνια. Ἡ εισαγωγή είναι καμωμένη πάνω σέ μερικά άπ' τὰ κυριότερα θέματα του λυρικού δράματος, τὸ όποϊον είναι μιά ηρωϊκή ήθογραφία, που τελειώνει με τήν τραγικήν άυτοκτονία της ήρωϊδος Κρινιώσ, που τήν συντριψεν ή ζήλεια και ή κακογλώσσαία τών συμπατριωτῶν της.

ED. LALO

LE ROI D'YS (ΕΙΣΑΓΩΓΗ)

Τὸ μελόδραμα του Λαλό «Le Roi d'Ys» παίχθηκε για πρώτη φορά στην «Όπερά Κωμικ» τών Παρισίων, στά 1888. Ἡ εισαγωγή του Έργου άποτελεί τόσο για τήν έξοχον άνάπτυξιν, όσο και για τήν λαμπρή της ένορχήστρωσι, συμφωνικό ποίημα μεγάλης άξιας. Είναι καμωμένη πάνω στά κυριότερα θέματα του Έργου, μεταξύ τών όποϊων ξεχωρίζουν, τὸ έρωτικό τραγοῦδι της Ραζέν, οι κατάρτες του Καρνάκ και ή όργη της Μαργαρίτας, ή όποία από έκδικησι για τήν έγκατάλειψι της άπ' τόν έραστή άνοίγει τὸ νεροφράχτη του ποταμού, που πλημμυρίζει και καταστρέφει τήν πόλι. Ἀργότερα μετανοεί για τὸ Έγκλημά της, τὸ άποκαλύπτει ή ίδια και για νά γλυτώση τήν όργη τών κατοίκων, ρίχνεται στη θάλασσα.

Quand il aura
Recu sa proie
Le flot venger s'apaisera.

Ἡ συνθέτης ένεπνεύσθη θαυμάσια άπ' τόν θρύλον αυτό. Οι σάλπιγγες στο τέλος της εισαγωγής έχουν σπουδαίο μέρος. Ἡ μακρά διάρκεια του πεντάλ πάνω στο λ ά, όξυ και με φθόγγους λιγιγιώδους ταχύτητος — άληθινὸ εῦρημα για νά παραστήση τήν εισροή τών νερῶν, είναι πολὺ δύσκολη στην έκτέλεσι.

1/1

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΚΑΤΑΙΤΗΜΑΤΑ
ΠΡΩΗΝ „ΠΥΡΙΟΣΙΣ“
ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 61· ΑΘΗΝΑΙ